

VYDŪNAS

Gimdymo slėpiniai

7-as redaguotas leidimas

Vydūno draugija

Kaunas, 2018

Nesaikias moteris kankina visokios ligos. Beveik visos vadinamosios moterų ligos randasi iš pasileidimo. Tik ne visi tai žino. Per daug žmonės yra įpratę gimtimi gyventi, kaip geismas liepia, tarsi to reikalautų patys prigimties dėsniai.

Nurodymai į žmones, kurie nesaikingai šiuo atžvilgiu gyvena, tačiau yra sveiki, nieko nereiškia. Gali būti, kad tai yra išimtis. Mat žmonės nelygūs. Be to, reikia atsiminti, kad pasielgimo žala ne tuoj pasirodo. Prigimtis kiek tiktai galėdama stengiasi sumažinti netinkamo žmogaus elgesio pasekmes. Ir žmogus turėtų pagaliau suprasti, kad kūnas yra gyvata, kurios žudyti jis neturėtų leisti savo geismams.

Visai nėra abejonės, kad žmogaus kūnas ir kraujas išlieka tuo sveikesnis, juo rečiau žmogus tarnauja iš gimties kilusiems geismams. Susilaikant visos geriausios kūno jėgos jame pasilieka ir tvirtina bei stiprina jo sveikatą. Skaisčios moterys išsiskiria savo gyvybingumu. O kai skaisčius žmonės pradeda kūdikį, jis tikrai turi būti sveiko kūno, kadangi pradėtas iš geriausių ir sveikiausių tėvo ir motinos vaisingumo jėgų.

Kaip žinoma, gyvuliai, kurie retai teprileidžiami, atsideva stipriausius ir sveikiausius vaikus.

Jei vaisingumo jėgos, joms vos susitvenkus, išliejamos, kraujas negali tuoj pat gaminti kitų tokių pat gerų. Aišku, jis bando tuojau tą nuostolį atitaisyti ir nutraukia maistą kitoms kūno dalims. Taip nesusilaikančio

žmogaus kūnas netenka daug gyvybinių jėgų. Todėl tie, kurie paleistuvauja dar nesubrendę, pasilieka silpnapročiais visą savo amžių. Bet ir subrendę ištvirkėliai praranda savo manymo skaidrumą ir galybę.

Tai nėra plačiai žinoma. Sunku tai suprasti tam, kurio protas silpnas. Bet rodos, iš viso to, kas čia pasakyta, turėtų būti suprantama, kaip reikia gyventi. Nenoriu žmonių bauginti. Baimė nepadaro nė vieno geru. Gal tik kartais nuo blogo apsaugo. Noriu pateikti tikrą supratimą apie gimties dalykus. O tam ne tiek svarbu pamatyti didį žmonių apsirikimą, kiek gyvai pajauti, kad gimties gyvenimas yra tikrai nuostabus, aukštas dalykas, kuris siekia pačias kūrybos gelmes. Jis yra kupinas palaiminančių slėpinių. Apie tai kalbėsime toliau.

Pradėjimas ir dora

Be to, kas jau minėta, svarbios dar kelios mintys. Labai dažnai klausiama, kas dora ir kas nedora gimties gyvenime. Norima dorą paremti kokiais nors įsakymais. Tokį požiūrį griežtai atmetame ir atsižvelgsime vien į tuos dėsnius, kuriais Apvaizda tvarko gyvenimą.

Gimties gyvenimas yra doras, kai jis seka savo tikslus. O tikslas tėra vienas, būtent pradėti naują gyvybę. Be šito tikslo gimtimi mėgautis yra nedora, nors vyras ir moteris būtų švenčiausiu būdu apsivedusiu.

O mūsų laikais, ypač vadinamose kultūringose šalyse, žmonės nenori vaikų, bet nori gimties malonumų.

Aišku, kad abiem gimtim taip susidedant, abu prieš dorą nusižengia. Vedybos čia jokio skirtumo neįneša. Vien tik tai, kad žmonės apsivedusių neapkalba.

Berods kalbos gana daug reiškia, nors jos gali būti ir neteisingos. Bet vaisingumo galias tikrai silpnina ir vedusieji. Prityrę žinovai sako, kad gašlumo vėtroj pailsta kraujo kūneliai ir pavargęs kraujas tik slenka gyslomis. Kai kurie kraujo kūneliai net numiršta ir kaip lavonėliai plaukia kraujuje. Juos reikia pašalinti, o tam naudojama energija.

Vengiant pastojimo, naudojamos visokios priemonės. Dažnai gimties veiksmas atliekamas ne iki galo. To pasekmėje moteris sujaudinama, o vyrui sėklos takeliuose lieka susikaupimų, kurie silpniesiems gali būti įvairių negalavimų priežastimi.

Kraujas kas kartą apsinuodija minėtų kūnelių lavonėliais. Ypatingas tokių žmonių kvapas, kurs aiškiai primena puvimą, rodo priežastį. Žinoma, geros sveikatos žmonėms tai kenkia mažiau negu silpniesiems. Bet silpnieji daugiau linksta gašlavimui. Jie geismų lengviau užgaunami. Nesusilaikymas, kaip minėta, kenkia ir smegenims, todėl jauniems sunkiai sekasi mokslai.

Yra ir tokių, kurie nevedę turi savo, kaip sakoma, mylimąją, nežinodami, ką tai reiškia. Toji negyvenanti su kitais ir todėl jie lieka apsaugoti nuo bjauriųjų paleistuvavimo ligų. Teisybė. Ir apie tas ligas čia nė nekalbu. Tai yra bjaurūs dalykai, kurių, rodos, lietuviai ir lietuvaitės savaime saugosi. Tačiau ir taip dviem gimtyje susieinant

be tikslo pradėti gyvybę, sveikata negali pasilikti tokia gera, kokia turėtų būti. Vaisingumo jėgos silpninamos, nes silpnėja visas kraujas, visas kūno gyvybingumas.

O kaip juodu tiki, kad vienas kitą myli! Mylisi norėdami būti kartu visam gyvenimui. Bet kas ta tariamoji jų meilė? Vienas kitam teikia smagumo! Taip yra. Tačiau vienas kitą ir silpnina. O kad kūnai ir atsigauna, abiem esant sveikiems, vis dėlto aišku, kad vaisingumo jėgos vartojamos kitiems tikslams. Ne vyras moteriai, ir antraip, teikia džiaugsmo, bet jų kūnai. Berods abu to nori. Iš to jie abu palaimos tikisi. Ir ji jaučiama, tačiau neilgam. Kas kartą daugiau gimties patyrimas tampa kūno dalyku. Ir du žmonės lieka vienas kitam svetimi.

Palaima randasi tada, kai žmogus, tai yra jo dvasiasielą, kitam asmeniui apsireiškia. Bet tai galima tikrai tada, kai žmonės yra jautrūs dvasios-sielos dalykams. Gimties smagumai yra brutalūs dalykai. Ir jie tiesiog žudo ne tik vaisingumo galias, bet ir galimybę sieloms pasijausti, susieiti.

Su netikusiu vaisingumo jėgų vartojimu siejasi dar ir kitas dalykas. Paprastai manoma, kad yra vien tai, kas regima ir girdima. Bet esame asmenybės, kurios gyvena giliai panirusios gyvybės jūrose. Kiekvienas mūsų širdies tvinksnis sukvečia gyvas sroves ir jas sutelkia aplink žmogų. Todėl galima sakyti, kiekvienas žmogus yra atskiras pasaulis.

Imkime, pavyzdžiui, kad ir geismų gyvenimą! Vie-

ną kartą geismą patenkinus, jis netrukus kuo galingiau sukyla. Jį tenkinant, jo galia didėja. Išmintingieji sako, jog žmogus, savo geismams tarnaudamas, apie save sutraukia gyvas galias, kurios prie jo prikimba. Jos yra, taip sakant, gyviai, kurie sudaro visai juntamą orą, o ypač aplink gašlų žmogų.

Tas oras yra kone visai tas pats prie visų, kurie vaisingumo galiomis naudojasi vien tik savo geiduliams tenkinti, vis tiek, ar jie apsivedę ar ne, ar jie sau vieni, ar poroje gašlauja. O šis oras, kilęs iš noro, kuris veikia prieš gyvybės dėsnius, prieš kūrybos tikslus, veikia ir patį žmogų. Ir negali būti kitaip. Tai turėtų būti aišku.

Todėl ir doras elgesys gali būti tik tada, kai vaisingumo galios naudojamos pagal paskirtį. O kai du skirtingų gimčių žmonės labai vienas kitą myli, jie turėtų savo meilę išbandyti, kas jų meilė iš tikrųjų yra. Jeigu tai bus tikroji meilė, juodu galės gražiai gyventi ir be gimties naudojimo. Jie taip neardys kūno gyvatos ir gyvens, kaip Dievas liepia. O jeigu iš jų gims vaikų, jie bus savo tautos žiedai. Tokius dalykus rašau, turėdamas mintyje lietuvių tautą.

TĖVAI IR VAIKAI

Įprasta vaikų gimtoji vieta

Kai kam atrodo, kad visai aišku iš kur žmogus kyla, iš kur jis randasi. Mažas gyvybės daigas yra jo pradžia. Atseit iš to palengva auga kūnas, ir jam išaugus, žmogus gyvena pilnoje gyvybėje. Tarsi iš tiesų žmogaus gimtinė būtų motinos kūnas.

Bet giliau mąstant aiškėja, jog vien tik motinos kūnas negali būti jo gimtoji vieta. Prie jos reikia priskirti ir tėvų namus, ir motinos susiejimą su tėvu, judviejų jausmus, mintis, kurios juodu suvedė ir kuriomis juodu gyvena. Motinos kūnas būtų tarsi žemė, jausmai-mintys – oras, kuriame gyvas daigas auga. Bet reikia ir saulės šilumos bei šviesos! O kur jos ieškoti?

Tačiau ir tai sužinojus, dar nebūtų galima sakyti, kad žmogaus atsiradimas šiame pasaulyje yra tikrai aiškus. Žiūrint į kūną su jo pasikeitimais, žmogus yra fizinių ir cheminių vyksmų padarinys. Bet to neužtenka. Kūnas yra dar ir gyvas daiktas. Tiktai kas yra toji gyvybė, mokslininkai negali pasakyti. Patarčiau ją suprasti kaip ypatingą sąmoningumo laipsnį, kuris apsirėškia medžiagos tvarkymu.

Bet kur tada dar kiti žmogaus reiškiniai! Yra dar jausmai, geismai, mintys! Mąstymas yra ypatinga žmoniškumo apraiška, išsiskirianti iš visų gyvybės požy-